Baykuşlar Geceleyin Öter

İstanbul'da Karnaval Üçlemesi – Birinci Kitap

Metin Savaş

Roman

ÖTÜKEN

Metin Savaş; 1965 yılında Balıkesir'de, kalabalık ve nispeten varlıklı, klasik bir taşra ailesinin içinde doğdu. Beş yaşındayken ailesiyle birlikte İstanbul'a yerleşti. Lise eğitimini Vefa Lisesi'ndeyken yarıda bırakarak çalışma hayatına atılmak zorunda kaldı. Askerlik görevi öncesinde Lâleli semtindeki tek yıldızlı bir otelde komilik ve garsonluk yaptı. Babasının iş dünyasında karşılaştığı güçlükler nedeniyle doğduğu yer olan Balıkesir'e ailesiyle beraber geri döndü. O dönemden beri hayatını esnaflık (mahalle bakkallığı) yaparak kazanmaktaydı. 2012 yılının son ayında bakkal dükkânını kapatarak kendisini bütünüyle kitap okumaya ve roman yazmaya adamıştır. Şu sıralar Türk Ocakları Balıkesir Şubesi'nin yönetim kurulunda görev yapmaktadır. Yirmili yaşlarında iddiasız hikâyelerden oluşan ilk yazılarını yazmaya başladı. 1995 yılında Türk Edebiyatı Vakfı'nın düzenlediği Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması'nda *Ninemin Türküleri* adlı kısa öyküsüyle mansiyon ödülüne lâyık görüldü. 1998 yılında Orkun Dergisi'nin tertiplediği makale yarışmasında ikincilik aldı. Bu dönemden sonra ilk roman denemelerini yaparak 1999 yılında İstanbul Tuzla Belediyesi'nin açmış olduğu roman yarışmasında *Efendi Dayının Kozalakları* adlı romanıyla birinciliği Ahmet Kekeç'le paylaştı. Söz konusu roman 2000 yılında kitaplaştı. İkinci romanı olan *Polika'nın Yeşil Çeşmesi* 2003 yılında yayımlandı. (Bu eser 2011'de Ötüken Neşriyat tarafından *Yeşil Çeşme* adıyla yayımlanmıştır). Daha sonra 2005'te *Zemheri Kuyusu* adlı romanı yayımlandı ve işbu roman aynı yıl Türkiye Yazarlar Birliği Roman Ödülüne değer bulundu. 2008'de *Melengicin Gölgesinde*, 2010'da *Kargalar Derneği*, 2012 yılında *Erlik* isimli romanları yayımlandı. Aynı yıl içinde *Erlik* anlatısına ESKADER (Edebiyat, Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği) roman armağanı verildi. 2014 yılındaysa "Türk romanına yaptığı katkılar" gerekçesiyle Türk Ocakları Genel Merkezi tarafından Ayvaz Gökdemir Edebiyat Ödülüyle taltif edildi. Yine 2014 yılında *Kuvayı Milliye'nin Hazinesi* adlı romanı Ötüken Neşriyat tarafından yayınlanmıştır.

“Meleklerin hürriyetleri olmadığı için günahları da yoktur.
Günahları olmadığı için onların tarihleri de yoktur.
Çünkü günahsızın tarihi olmaz.”
Soren Kierkegaard

“Hakikatte oyun içimizde geçiyordu.
Dışarıda her şey devam ediyordu.”
Ahmet Hamdi Tanpınar

Birinci Fasıl

Birinci Bölüm

1

Suna Apartmanı beş katlı bir binaydı. Epeyce uzun bir yokuştan başka bir şey olmayan Akdeniz Caddesi'nin sol tarafındaki ara sokaklardan birindeydi. Suna Apartmanı'nın yer aldığı sokağın adı Şebboy Sokağı idi. Bu sokaktaki bütün apartmanlar beşer katlıydılar ve hepsinin de dış cepheleri muhtelif renklerde mozaik kaplıydı. Suna Apartmanı'nın dış cephesindeki mozaikler açık ve koyu maviydi. Şebboy Sokağı'ndaki apartmanların hiçbirinin ön cephesinde balkon yoktu ve bütün balkonlar hep arka cephedeki apartman boşluklarına bakıyordu. Her apartmanın her katında tek bir daire yer alır ve buralardaki apartmanların hiçbirinde asansör bulunmazdı. Suna Apartmanı'nın beşinci katı aynı zamanda bir teras katıydı. Teras katı olduğu için de ufarak bir daireydi burası. Yalnızca küçümen bir yatak odası ve geniş sayılabilecek bir salonu vardı. Tuvaletiyle banyosu aynı boyutlardaydı. Mutfak da kıç kadar bir şeydi. Fakat terasın manzarası canlıydı. Salondaki çift kanatlı kapıdan çıkılıyordu bu terasa ve bu teras apartmanın müşterek kullanım alanı değildi (teras katında kim ikamet ediyorsa terası tek başına kullanma hakkı ona aitti). Terasın önü açıktı. Yani Suna Apartmanı'nın önünde başka apartman yoktu. Bir çocuk parkı ve toprak zeminli bir futbol sahası vardı. Sokağın küçük çocukları uyduruk kale direkleri bulunan futbol sahasında top oynayamazlardı.

Sokağın delikanlı gençleri de çocuk parkına giremezlerdi. Bu eskiden beri böyleymiş ve sokağın bu kadim kuralını çiğnemek hiç kimsenin aklının ucundan bile geçmezmiş.

2014 yılının yaz mevsimiydi. Çiçeği burnunda bir araştırma görevlisiydim, o zamanda henüz yirmi beş yaşımdaydım. Suna Apartmanı'nın teras katını kiraladığımda düşündüğüm tek şey koridordaki ayna olmuştu. Buralardaki bütün eski apartmanlarda olduğu üzere bu apartmanda da asansör yoktu. Zemin kattan beşinci kata çıkan bitmez tükenmez basamakları tırmanıp da teras katındaki ufarak dairenin kapısından içeriye girdiğinizde daracık bir koridora varıyordunuz. Mutfağın, tuvaletin, banyonun ve yatak odasının kapılarının sıralandığı bu daracık koridorda, daire kapısıyla mutfak kapısı arasındaki duvarda pirinç çerçeveli bir ayna asılıydı. Aynanın lâle motifleriyle bezeli çerçevesi altın sarısıydı. Bir metre uzunluğundaki ve yarım metre genişliğindeki ayna ovaldi. İlk nazarda bu aynanın diğer duvar aynalarından hiçbir farkı yokmuş gibi görünüyordu. Suna Apartmanı'ndaki bu teras katı dairesini eşyasız olarak kiralamıştım. Kiralamaya karar vermeden önce dairenin içini görmek istediğimde apartman yöneticisi beni yukarıya çıkartıp daireyi gezdirmişti. Teras katı dairesi gerçekten de eşyasızdı, tamtakır boştu, ama koridor duvarında bir ayna vardı. Dairedeki tek eşya da buydu.

Apartman yöneticisine sormuştum:

"Dairenin eşyasız olduğunu sanıyordum. Bu ayna nedir? Benden önceki kiracıdan mı kalma?"

Apartman yöneticisi şöyle cevap vermişti:

"Koridordaki ayna bu dairenin taşınmazıdır."

"Ne demek bu?"

"O ayna bu koridorda belki bin yıldır asılı duruyor."

Apartman yöneticisinin bu abartılı ve hatta abes ifadesine tebessümle karşılık vermiştim. Apartman yöneticisi de şöyle demişti:

"Bu dairenin tekinsiz bir daire olduğunu peşinen söylemem gerekiyor. Buna rağmen teras katını kiralamak istiyor musun?"

Daireyi aylık 500 liraya kiraladım ve üç aylık kirayı da peşin ödedim.

Apartman yöneticisi seksenli yaşlarda bir ihtiyardı. Fakat seksenli yaşların sonunda değilmiş de altmışlı yaşların başındaymış gibi görünüyordu. Son derece sağlıklı ve dinç bir ihtiyardı. Seksenli yaşların sonunda seyrediyor bulunmasına rağmen ihtiyar adamda bunaklıktan eser yoktu. Kırmızı yüzlüydü. Saçı bile dökülmemişti. Son derece şık giyiniyor ve daima sinekkaydı tıraş oluyordu. Hâfızası da yerindeydi. Sonradan anlayacaktım ki bu seksenlik ihtiyar hiçbir anısını unutmuyor. Fakat kendisiyle ilk tanışmamızın ardından adımı hemen unutmuş ve ikinci karşılaşmamızda ona adımın Adnan olduğunu hatırlatmak durumunda kalmıştım.

Aylık 500 liraya kiraladığım teras katının belirli bir sahibi yoktu. Bu teras katı apartman sâkinlerinin ortak mülküydü. Daireyi 500 liraya kiraya veriyorlar ve bu parayı da apartmanın müşterek ihtiyaçlarına harcıyorlardı. Elbette apartmanın pek fazla gideri olmadığı için de para artıyordu ve artan parayı da banka hesabında biriktiriyorlardı.

Apartmanın seksenlik yöneticisinin adı Kötü Bakkal idi. İkinci katta yetmiş yıllık karısıyla birlikte ikamet ediyordu. Ona herkes Kötü Bakkal diyordu. O kadar ki, apartman kapısındaki zilde bile Kötü Bakkal yazıyordu.

Teras katına taşındığımda İstanbul'da Temmuz sıcakları hüküm sürmekteydi. Ayın on yedisiydi. Bunaltıcı bir hava vardı. Eşyalarımı kamyonetten indirip de beşinci kata taşırken güneş tepemizdeydi. Koridordaki ayna hakkında yeni komşularıma bir şey sormuş değildim. Bildiğim tek şey bu teras katı dairesinin tekinsiz bir daire olduğuna yönelik fısıltıydı. Elbette bu bir söylentiydi ve şehir efsane-

sinden başka bir şey değildi. Yeni komşularıma koridordaki ayna hakkında bir şey sormadığım için olsa gerek onlar da bana hiçbir şey anlatmış değillerdi. Beni bu hususta ikaz eden tek kişi Kötü Bakkal olmuştu. Bu seksenlik ihtiyar da bir şey anlatmış değildi, ama teras katı dairesinin tekinsiz bir daire olduğunu bana söylediğinde şaka yapıyormuş gibi de görünmüyordu.

Şehir efsanelerini kaale alacak pozisyonda değildim. Mezunu olduğum fakültede yaz biter bitmez araştırma görevlisi olarak vazifeye başlayacaktım. Heyecanlıydım. İstanbul'daki altı yıllık tahsil hayatım boyunca bekâr evlerinde yatıp kalkmıştım. Son üç yılımda aynı bekâr evini üç arkadaşımla paylaşmıştım ve artık yalnızca kendime ait bir apartman dairem olsun istiyordum. Fakülteye uzaklığına rağmen niçin Suna Apartmanı'nın ufarak teras katını kiralamayı tercih etmiştim? Bunun tek bir sebebi vardı: Çünkü bu daire tekinsiz bir daireydi.

Şehir efsanelerini kaale alacak biri değildiysem de gizem yüklü bir teras katında ikamet etmek fikri hoşuma gitmişti. Zaten ve muhtemelen bu teras katının bir gizemi de yoktu. Başlangıçta böyle düşünmüştüm. Yine de Suna Apartmanı'nın beşinci katına taşındığım ilk günde koridordaki ayna zihnimi kurcalayıp durmuştu.

Suna Apartmanı'na tez alıştım. Fazla bir eşyam olmadığı için de daireye büsbütün yerleşmem kolay olmuştu. Arkadaşlarımla paylaştığım bekâr evinden hiçbir şey getirmemiş, memlekette bıraktığım annemle babamın bana çeyiz diye aldıkları beyaz eşyaları kamyonetle İstanbul'a nakletmiştim. Buzdolabı, çamaşır makinesi, fırınlı ocak ve televizyon. Memleketteki çeyizimde dikiş makinesiyle bulaşık makinesi bile vardı ama onları orada bırakmıştım. Bekâr bir erkek dikiş makinesini ne yapacaktı? Keza tek kişinin bulaşığı da pekâlâ elde yıkanabilirdi. Suna Apartmanı'na taşınırken annemle babamı İstanbul'a getirme-

dim. Ben her şeyi bir başıma hallederim, siz rahatınızı bozmayın demiştim ebeveynime. Yemek pişirmesini iyi kötü biliyordum. Dört yıllık üniversite tahsili ve yüksek lisans filan derken öğrencilik hayatımda yemek yapmasını da, çamaşır yıkayıp gömlek ütülemesini de iyice öğrenmiştim. Bilhassa pantolonu çift çizgili ütüleyen beceriksiz delikanlılardan değildim.

Doğma büyüme Balıkesirliyim. İlk, orta ve lise tahsilimi doğduğum şehirde yaptım. Sosyoloji bölümünü kazanınca da pöstekiyi İstanbul'a serdim ve akabinde bana araştırma görevlisi olmanın kapıları açılınca da Suna Apartmanı'nın teras katını kiraladım.

Teras katındaki ilk gecemde (taşınma ve yerleşme telâşı yüzünden yorgun düştüğüm için) deliksiz bir uyku çektim. O ilk gecede bu dairenin tekinsiz bir daire olduğu söylentisini pek fazla umursamamıştım. Fakat o ilk gecede tuhaf bir rüya gördüm. İsimsiz bir şehirdeydim. Kötü adamlardan kaçıyordum. İsimsiz şehrin sokaklarında soluk soluğa koşturuyordum ve ben nereye gidersem gideyim kötü adamlar peşimi bırakmıyorlardı. Bunun bir rüya olduğunun şuurundaydım. Peşimdeki kötü adamlardan kaçarken, "Bu bir rüya," diyordum. "Az sonra uyanırım ve peşimdeki kötü adamlardan kurtulurum." Fakat rüya bir türlü son bulmuyor ve ben de bir türlü uyanamıyordum. Neden sonra peşimdeki kötü adamları atlatıp isimsiz şehrin terminaline vardım ve bir köy minibüsüne atladım. Minibüsün muavini folklorik kıyafetler içindeydi. Folklorik kıyafetler içindeki muavinin elinde küçük bir toprak testi vardı. Testinin içiyse iğrenç kokulu bir sıvıyla doluydu. Muavin testiyi bana uzatıp, "İç bunu," diyordu. Minibüs çoktan yola çıkmış, isimsiz şehri terk ederek meçhul bir köye doğru yol almaya koyulmuştu. Muavin bana, "İç bunu," deyip duruyordu. Ne var ki ben toprak testi içindeki iğrenç kokulu sıvıyı içmeye fırsat bulamadan uyandım.

Sabah kahvaltısından sonra aşağıya indiğimde apartman yöneticimiz olan Kötü Bakkal'ı gördüm. Suna Apartmanı'nın kapısı önündeki hasır taburede oturuyordu. Bir sigara yakmıştı.

"Seksen yaşına rağmen sigara mı içiyorsun?" diye takıldım ona.

"Seksen sekiz," dedi.

Yaşı buydu. Fakat o kadar sağlıklı ve dinç görünüyordu ki, ona ihtiyar delikanlı demekten başka çarem yoktu. Gömlek cebindeki Samsun paketini çıkartıp bana da bir tek sigara uzatmıştı. Hayır demeyerek sigarayı yaktım. Görünürde başka tabure olmadığından onun yanında ayakta dikiliyordum. Kötü Bakkal'a geceki rüyamı anlattım ve toprak testi içindeki iğrenç kokulu sıvıyı içmeye fırsat bulamadan uyandığımı söyledim. Kötü Bakkal bir an düşündükten sonra şöyle dedi:

"Toprak testi içindeki iğrenç kokulu sıvı mutluluk iksiridir."

"Bunun anlamı ne?"

"O sıvıyı rüyanda içseydin aşkta kaybederdin. Belki kısmetin bile kapanırdı. İyi ki içmemişsin."

"İçmeye niyetlenmiştim ama buna zamanım olmadı. Testiyi elime alıp da tam içecekken uyandım."

"O rüyayı bir daha görürsen o iksiri sakın ha içme."

"İçmem," dedim.

Kötü Bakkal'ın rüya tâbirini ciddiye alacak olursak (mutluluk iksirini içmediğime göre) aşkta kazanacağım demektir. Bu hoşuma gitmişti. Aylardan Temmuz olmasına rağmen o sabah hava serindi. Suna Apartmanı'nın önünde uzayıp giden sokak bir boğaz gibi uğul uğul esiyordu. Karşıdaki futbol sahası sabahın bu erken saatinde boştu, ama çocuk parkında birkaç oğlan çocuğu vardı. Saat sekiz buçuk filandı.

"Sana neden Kötü Bakkal diyorlar?" diye sordum sigaramı içerken.

Kötü Bakkalımız eskiden bu sokakta bir bakkal dükkânı işletirmiş. Sokağın çocukları ona bir ağızdan Kötü Bakkal derlermiş. "Beni sevdikleri için böyle diyorlar," demişti Kötü Bakkal. İnsan sevdiğine takılırmış. Kötü Bakkalımız yetmişli yaşlarının ortasına vardığında bakkal dükkânını devretmiş. Şimdi, bu tarihte o bakkal dükkânını Kürt asıllı sempatik bir vatandaşımız işletiyor.

Kötü Bakkal'ı taburesinde bırakıp çocuk parkına doğru yürüdüm. Rüyamdaki mutluluk iksirini ya içseydim? Bu felâket olurdu. Neyse ki verilmiş sadakam varmış. Çocuk parkına girdiğimde bir hışırtı kulağıma çarptı. Eğilip baktım. Çocuk parkının etrafındaki sararmış otların arasında bir tosbağa geziniyordu. Çocuk parkında oynamakta olan oğlan çocuklarını bir müddet seyrettikten sonra sokağın köşesindeki Kürt Bakkal'a uğrayıp bir adet francala ekmek aldım. Kürt Bakkal yumurta kartonlarını kaldırıma istiflemişti. Ekmek alıp da bakkaldan çıktığımda kaldırımda kapkara bir şey gördüm. Kapkara şey hareket ediyordu. Bir kirpiydi. Kürt Bakkal telâş göstermeksizin elinde bir süpürge ve bir faraşla kaldırıma çıktı, süpürgenin ucuyla iteklediği kirpiyi faraşa sürükledi ve sonra da o kirpiyi çocuk parkındaki sararmış otların arasına bıraktı. Sonra bana şöyle dedi:

"Yumurtaya geliyorlar."

Kirpiler yaz mevsiminde zuhur edip bakkal dükkânının kaldırımındaki yumurta kartonlarına geliyorlarmış. Sordum:

"Kirpiler ve tosbağalar… Nereden zuhur ediyorlar? İstanbul gibi şehirlik yerde?"

Kürt Bakkal omuzlarını silkeledi. Kirpilerle tosbağaların nereden zuhur edip de sokağımıza kadar gelebildiklerini kimse bilmiyordu.

II

Gecenin üçüydü. Gözlerimi açar açmaz unutacağım bir rüya gördükten sonra uyanmış ve komodindeki çalar saate bakınca da gecenin üçü olduğunu fark etmiştim. Birkaç dakika öncesinde görmüş olduğum rüyayı hatırlamak için epey gayret sarf ettim ama hatırlamayı başaramayacağımı anlayınca da yataktan inip mutfağa yürüdüm. Buzdolabını karıştırdığımda atıştıracak hiçbir şey bulamamıştım. Fakat buzlukta dondurma kutusu vardı. Dondurma kutusunu elime aldım, gecenin üçünde terasa çıktım ve şehrin manzarasını seyrederek karamelli dondurmadan epeyce yedim. Gecenin bu saatinde hava esintiliydi. Hayatımda ilk kez olarak bir teras katında ikamet ediyordum. Balıkesir'deki evimiz zemin kattaydı. Üniversite öğrenciliği yıllarımdaysa ya ikinci yahut da üçüncü katlardaki bekâr evlerinde oturmuştum. Suna Apartmanı'ndaki teras katında ikamet etmenin zevkini daha ilk günden almıştım zaten. Bu teras oldukça havadar ve yelekendi. Bazı geceler yaz mevsimine rağmen püfür püfür esiyordu. Fakat beşinci kattaki terastan aşağıya bakmak biraz ürperticiydi. İlk bakışımda başım döner gibi olmuştu ama zamanla buna alışacaktım. Keza bende yükseklik korkusu pek fazla yoktu.

Terastaki dondurma keyfinden sonra daireme döndüğümde saat gecenin üç buçuğu olmuştu. Mutfağa girip çıktıktan sonra gözlerim koridordaki aynaya kaydı. Bu ayna bu dairenin demirbaşıymış ve belki bin yıldır bu duvarda asılı duruyormuş. Gözlerimi dikip aynanın yüzeyine dikkatle baktım. Aynanın içinde kendi görüntümden başka bir şey yoktu. Fakat bu teras katı dairesine hangi sebeple *tekinsiz daire* diyorlardı?

Araştırma görevlisi sıfatıyla vazifeye başlayacağım fakülteye ara ara uğruyor ve odalarında yakaladığım hoca-

larımla sohbetler ediyordum. Temmuz ayında bulunduğumuz için fakültedeki eğitim-öğretim sezonunun başlamasına daha neredeyse iki ay vardı. Suna Apartmanı'na taşınıp yerleşmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Bir sabah sokağın köşesindeki Kürt Bakkal'a uğradım ve tezgâhtaki gazetelere göz gezdirmeye koyuldum. İçeriye genç bir kız girerek iki adet francala ekmek istedi. Kürt Bakkal francala ekmekleri poşete koyarken ben de çaktırmadan o genç kızın değirmi yüzünün mükemmel güzelliğini seyretmeye kaptırmıştım kendimi. Harikulâde güzellikte bir kızdı. Bazı güzellikler târif edilemezler. Bizzat görmek gerekir. O genç kızın değirmi yüzünün güzelliği de kelimelerle târif edilecek gibi değildi. Siyah saçlı bir kızdı. Dalgalı saçı omuzlarına dökülüyordu. Gözleri, o iri gözleri zeytin karasıydı, ama o gözler o derece parlaktılar ki anlatamam. Işıl ışıl ışıldıyorlardı. Sanki o gözlerin içinde birer lâmba vardı. Bunun göz feri dediğimiz şey olduğunu elbette biliyordum. Bir ara genç kız benden tarafa dönüp zeytin karası gözlerini benim kestane rengi gözlerime dikti ve hafifçe gülümsedi. Onun bu gülümseyişiyle âdeta büyülenmiştim, o kadar ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Sonra da genç kız iki adet francala ekmekle birlikte bir de Hürriyet gazetesi alıp bakkaldan çıktı.

"Kim bu kız?" diye sordum.

Kürt Bakkal suratını ekşitti:

"Neden soruyorsun?"

"Öylesine sordum işte."

Kürt Bakkal başka bir şey demeyince Suna Apartmanı'na döndüm ve bizim seksen sekizlik ihtiyarın apartman kapısı önündeki hasır taburesine iliştim. Görünürde herhangi bir kirpi yoktu ama irice bir tosbağa karşıdaki futbol sahasının kenarında geziniyordu. Çocuk parkındaysa kumrular ve güvercinler guruldamaktaydılar. Serçeler de vardı. Adının Papatya olduğunu daha sonra öğreneceğim

küçük bir kız çocuğu parktaki kuşlara minik avucuyla buğday atıp duruyordu. Sonra sokağımıza bir köpek girdi. Hemen ardından da iki kedi yavrusu geldi. Nihayet kirpiyi de görmüştüm. Uğrun uğrun Kürt Bakkal'ın kaldırımdaki yumurtalarına doğru ilerliyordu kapkara kirpi. Bizim güzelim Şebboy Sokağımız hayvanlarla dolu bir sokaktı.

Seksen sekizlik Kötü Bakkal apartman kapısından şık kıyafetiyle ansızın dışarıya çıktığında beni kendi taburesinde yakalayınca homurdandı.

"Kalk taburemden!"

Ben kalkar kalkmaz da hasır tabureye o oturdu. Akabinde beraberce birer sigara yaktık. Aradan on dakika geçmişti ki, ilk kez olarak bakkal dükkânında gördüğüm genç kızı tekrar görüverdim. Sokak boyunca yürüyordu. Elinde dizüstü bilgisayar çantası vardı. Bu genç kızın vücudu da mükemmeldi. Fakat yürüyüş tarzı biraz hızlıydı ve adımlarını atarken kamburu varmış gibi vücudunu hafiften öne eğip sırtını kabartıyordu. Ben o dakikada Kötü Bakkal'ın yanında dikiliyordum. Genç kız o süratli yürüyüşüyle önümüzden geçerken başını benden tarafa çevirdi ve yine hafifçe, belli belirsiz tebessüm etti. Muhteşem güzelliğinden ötürü yaşı büyükmüş gibi görünse de liseli bir kız olduğuna hükmetmiştim. Tahminimce on sekiz yaşında filandı. Behemehâl zihnimden bir hesap yaptım. Ben henüz yirmi beş yaşımdaydım. Bu genç kızsa herhalde on sekiz yaşındaydı. Yani aramızda yedi yaş fark vardı. Bu büyük bir fark değildi. Şu hâlde bu kıza (liseli bir kız da olsa) her halükârda âşık olabilirdim.

Genç kız sokak boyunca yürüyüp de gözden kaybolunca Kötü Bakkal böğrüme bir yumruk indiriverdi. Sonra da şöyle dedi:

"Ağzının suyu mu aktı ülen!"

"Kim bu kız?" diye sordum.

"Onun adı Füsun."

"Bu kadar mı?"

"Başka ne olsun?"

Füsun bizim apartmanın beş apartman gerisindeki Orkide Apartmanı'nda oturuyormuş. Babası emekli subaymış. Galiba albay emeklisiymiş. Kötü Bakkal o sabah bana şöyle dedi:

"Füsun kızımız koridordaki aynaya bakmış ve onu görmüş!"

Ürperdim. Bu ne demekti böyle? Füsun koridordaki aynada ne görmüş?

Kötü Bakkal konuşmaya devam etti:

"Füsungiller eskiden senin dairende oturuyorlardı."

"Ama benim dairem kıç kadar bir yer."

"Füsun'un babası geçici olarak Azerbaycan'da vazifeliyken Füsun ve annesi bir sene kadar senin dairende oturdular. Sonra da, babası Azerbaycan'dan dönüp de mütekait olunca Orkide Apartmanı'ndaki daireyi satın aldılar."

Seksen sekizlik Kötü Bakkal'dan öğrendiğime göre Füsun ve annesi benim dairemde sadece bir yıl kadar ikamet etmişler ve Füsun koridordaki aynada onu görmüş! Fakat ne görmüş?

Kötü Bakkal bu soruma cevap vermedi.

O sabah şunu anladım ki, tekinsiz olan teras katındaki ufarak daire değildi. Tekinsiz olan şey teras katının koridorundaki aynaydı.

III

İkindi ezanları okunuyordu. Temmuz ayının son haftasıydı. Pazar günüydü. Sokağımızda o an için kimseler yoktu. Ne futbol sahasında delikanlılar vardı ne de çocuk parkında çocuklar. Yani sokak ıssızdı. Tosbağalar bile ortalıkta değillerdi. Hava çok fazla sıcaktı. Suna Apartma-

nı'nın önündeki hasır taburede oturmuş sigara tellendiriyordum. Derken Füsun'u gördüm. Akdeniz Caddesi'nden gelip sokağımıza girmişti. Elinde bir pastane poşeti vardı. Hızlı yürüyüşüyle önümden geçip gitti ve yine bana belli belirsiz gülümsedi. Bu gülümseme tabiatıyla beni allak bullak etmişti. Bu kıza âşık olmaya hazırdım. Füsun ikamet etmekte olduğu Orkide Apartmanı'na doğru ilerlerken sokağımıza bir adam girmişti. Tek gözlü bir adamdı. Bir gözünün kör olduğu ilk nazarda fark ediliyordu. Suratsız, abanoz gibi kara saçlı bir herifti. Üstelik kılıksızdı. Küt burnu ve köşeli çenesiyle epeyce itici bir tipi vardı. Kirli sakallıydı. Oturduğum tabureden olanı biteni seyre koyulmuştum. Tek gözlü adam yürüyüşünü hızlandırarak Füsun'a yetişti ve şöyle dedi:

"Ne kadar küçük balkonların varmış senin."

Füsun karşılık vermedi. Uzaktan bana bakıyordu.

"Küçük balkonlu kızlara bayılırım ben," dedi tek gözlü adam.

Füsun bu kez karşılık verdi.

"Aptal!"

Ben derhal yerimden fırlayıp Füsun'un yanına koştum ve tek gözlü adamın karşısında dimdik dikildim.

"Sen de kimsin?" dedi tek gözlü adam.

"Adnan."

"Hangi Adnan?"

"Tatar Adnan."

Tek gözlü adam bir küfür savurup çekti gitti.

Şimdi ıssız sokağımızda Füsun'la baş başa kalmıştık.

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedi Füsun.

"Niçin teşekkür ediyorsun?" diye sordum.

"Beni korumak için o tek gözlü adamın karşısına korkusuzca dikildin."

"Biz komşuyuz," dedim.

"Öyle ya. Sokağımızın iffeti söz konusuydu."

Karşılıklı gülümsedik. Genç kız elini uzatıp benimle tokalaşmak istedi. Bir an için ne yapacağımı bilemedim, bocaladım ve gecikmeli de olsa elimi uzatıp onun elini hafifçe sıktım. Böylece tokalaşmış oluyorduk. Ve bu tokalaşma bizim ilk fiziksel temasımızdı.

"Benim adım Füsun," dedi genç kız.

"Bunu biliyorum."

"Sen Tatar mısın?"

"Tatar Adnan. Memlekette beni herkes böyle bilir."

"Nerelisin?"

"Balıkesirliyim."

"Öğrenci misin?"

"Araştırma görevlisiyim."

"Hangi bölüm?"

"Sosyoloji."

Genç kız sol elindeki pastane poşetini bana uzatıp sordu:

"Pastaneden geliyorum. Paskalya çöreği sever misin?"

"Severim," dedim.

"İki tane almıştım. Beraber yiyelim mi?"

Yine bocaladım. Bu daveti hiç beklemiyordum. Füsun sordu:

"Utangaç bir erkek misin?"

"Pek de utangaç değilimdir."

"Kızlarla konuşamıyor musun?"

"Konuşurum."

"Bir zamanlar tanıdığım utangaç bir adam vardı. O kadar utangaçtı ki kızlarla iki lâf edemezdi. Üstelik konuşması peltekti. Sonra ne oldu biliyor musun? Adam gibi konuşmayı bile beceremeyen bu utangaç adam şimdi bir televizyon kanalında spikerlik yapıyor."

Tekrar karşılıklı gülümseyip çocuk parkına doğru beraberce yürüdük ve çocuk parkının tek bankına oturduk. Bir kumru yanımıza geldi. Füsun pastane poşetinden çıkardı-

ğı paskalya çöreklerinden birini bana uzatırken diğerinden de ufak parçalar kopartıp kumruya attı. Sonra sordu:

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi beş," dedim.

"Ben on sekiz yaşımdayım. Liseyi yeni bitirdim. Bu yaz üniversite sınavına girdim ama iki yıllığı kazanabildim. Babam iyi düşün ve kararını ver dedi. İki yıllığı okumak istemiyorum. Dershaneye gideceğim, daha çok çalışacağım ve seneye tekrar sınava girip daha yüksek puan alacağım."

"Hedefin nedir?" diye sordum.

"Bilmem ki. Belki psikoloji okurum. Değil mi ki, psikoloji ilminin benim gibi güzel kızlara ihtiyacı vardır. Belki de astronot olup uzaya filan giderim. Mavi dünyamızın aydan görünüşünü çok merak ediyorum."

Füsun böyle deyince ben de içimden kalayı bastım: Sevdiğim kızı uzaya filan gönderecek değilim. Otur oturduğun yerde.

Füsun mütemadiyen gülümsüyordu. Sanki içimden geçenleri anlamış gibiydi. Belki de kendisini beğendiğimi sezmişti. Sonra şöyle dedi:

"Galiba ben lüzumundan fazla güzel bir kızım."

Karşılık veremedim. Onun harikulâde güzelliği karşısında büyülendiğim gerçeği herhalde suratımın ifadesinden belli oluyordu. Gözlerimizi birbirimizden kaçırarak paskalya çöreklerimizi yemeye koyulduk. Füsun bankın önünde çimçimlenip duran kumruya paskalyasından kopardığı ufak parçaları atmaya devam ediyordu.

"Araştırma görevlisi olmayı nasıl başardın?" diye sordu Füsun.

"Şansım yâver gitmişti. Çalışkan bir öğrenciydim. Çok kitap okurum ben. Hocalarımın gözüne girmem de zor olmamıştı."

"Demek araştırma görevlisisin. Profesörlüğe kadar yolu var bunun."

"Göreceğiz bakalım," dedim. "Kısmette varsa ordinaryüs profesör bile olurum."

"Ordinaryüs diye bir unvan yokmuş artık," dedi Füsun.

"Belki ben bu unvanı geri getiririm. Belki YÖK başkanı bile olurum."

Füsun tebessüm etmeye ara vermiyordu. Neredeyse paskalyasını çiğnerken bile gülümsüyor, ara ara zeytin karası gözlerini yüzüme çevirip beni inceliyordu. Neden sonra yazlık gömleğimin cebindeki Muratti paketini fark etti.

"Sigaradan nefret ederim ben."

"Ben nefret etmiyorum," dedim.

"Tatar mıydın sen?"

"Tatar Adnan."

"Kırım'ın neresindensin?"

"Bilmem ki. On sekizinci yüzyılda göç etmişler atalarım. Balıkesir'de Tatar kökenli çok kimse var. Ben Balıkesir Tatarıyım."

"Tatarca biliyor musun?"

"Kimse bilmiyor. Biz Balıkesir ağzıyla konuşuruz."

"Ben Tahtacı asıllıyım," dedi Füsun.

"Alevi misin?"

"Tahtacılar biraz farklı oluyorlar. Babam Tahtacı ama annem Sünni."

"Hepimiz Türk'üz," dedim.

Füsun'a koridordaki aynadan bahsetmek istiyordum, ama konuyu açmaya da çekiniyordum. Kötü Bakkal'ın ifadesi şayet doğruysa Füsun koridordaki aynada bir şey görmüştü. Ama ne görmüştü? Teras katımın koridorundaki aynanın içinde ne vardı? Bunu Füsun'a dobra dobra sorsam bana cevap verir miydi? Ve Füsun koridordaki aynada gerçekten de bir şey görmüş müydü? Yoksa bu da palavradan başka bir şey olmayan şehir efsanesinin bir parçası mıydı?